

REPORTS:

04-2006
Bad Belingen-Basel-Zurich ☺

Ohohoho, našlo se čak sat vremena lufta, na još jednom od silnih putovanja, pa sad iceejući se do Duseldorf-a, da napišem još jedan od starijih reporta, možda nekako i skompletiram sve do kraja uskoro ☺ Bar se nadam da će stić ☺ da će naići neko mirnije razdoblje sa par slobodnijih vikenda ili tako nešto ☺

Usto, danas je i točno godinu dana od kad sam se prebacio u DUB, pa eto, za godišnjicu posla, ja putujem ☺ kao što sam i prvi, i treći dan.... i tako dalje.

Ovaj report je dakle iz davnog mjeseca Aprila alias Travnja, gdje sam bio u 7 dana preletio Budimpeštu, Rumunjsku granicu, Beograd, Basel, Zurich, Dubrovnik, Crnu Goru, Beograd, pa ponovo Dubrovnik.

Beogradi će doć u nekom svom reportu, a Basel i Zurich su jedna priča za sebe ☺

Pa da krenemo....

U Basel sam stigao, kao i obično, vlakom sa Zuricškog aerodroma, i bilo je prilično toplo za to doba godine, a bilo je oko podne. Sastanak sa Vodafonom počeo je oko 10, pa sam malo kasnio, ali šta da se radi kad u zapečku svijeta (Bogu iza Martenki) nema nikakve pametnije veze nego da se ide tako avijonom, a i sastanak sa Vodafoncima je pogoden u najboljem mogućem trenutku. Svjetski summit proizvođača satova, i svi hoteli do jednog popunjeni i rezervirani po mega povoljnim cijenama....

Iz tog razloga nisam imao smještaj u Baselu, pa su mi našli smještaj u Njemačkoj, u selu nedaleko Swiss grane, koje se zove Bad Belingen (ako sam dobro upamlio mjesto).

Prvi dan i nisam nešto pretjerano slikavo, jer sam žurio na taj ljubljeni sastanak, pa eto... slike su krenule sa drugim jutrom ☺ Jedina interesantna stvar bila je vožnja crnom 400 konjskom korvetom do Bad Belingena, i ubrzanje na ulasku na autoput od 70 do 240 za neko užasno kratko vrijeme ☺

Buđenje u Bad B.u, lagani doručkić i pitanje, oke, tu je nekava stanica za nekakvi vlak,
kojim putem ?

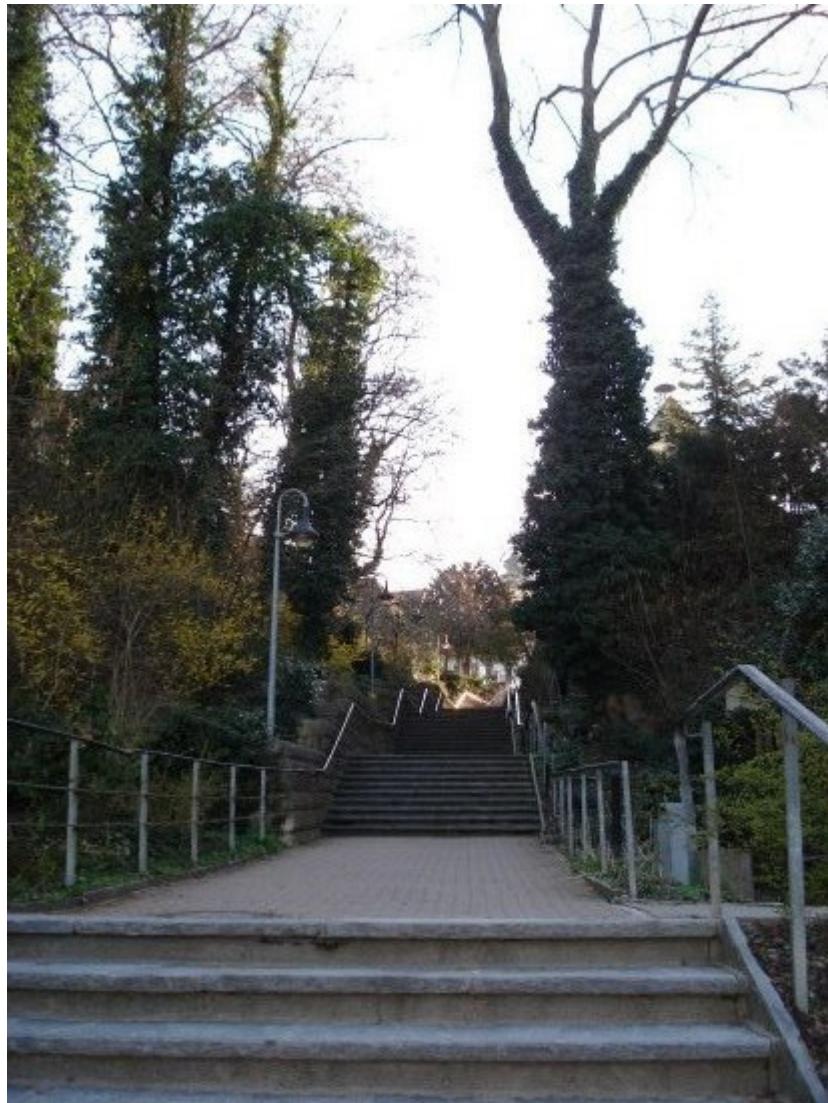
Rekli su mi, tu izadeš van, pa skreneš desno i samo pravo i stići češ.

Naravno govorili su mi Njemački, ali počeo sam ih i kontat ☺

I ja izadoh van, gledam gdje bi šta bi, a ono milina....

Sve smrzlo, jutro prohladno do bola, a u daljinu vodi samo pogled prema smrznutim
stepanicama koje vode u brdo.

Gledam u brdo, gledam na sat.. znam da sam u Švajcaraca i da se svako i najmanje kašnjenje od par sekundi ne tolerira nego se sluša filozofija života, pomaknutih vrijednosti i narušavanja njihovog bioritma i unutrašnjeg mira, te da mi je bolje da se snađem ☺

Krenem ja tu uzbrdo, a stepenicama nikad kraja, kad sam prošao ovaj prvi sektor stepenica, onda dolazi nekakvo brdo sa ugrađenim liftom u sebe ili nastavak uzbrdo, ali nikakav vlak niti nešto što liči na stanicu ja ne vidjeh, a za 7 minuta moram biti u vlaku.

I pićimi jaaaa mjesecina prati ☺ A ne, to je Edo Maajka, ali bogami mi se pojavila ta pjesma u glavi kolko sam jurco na nigdje ništa, i odjednom se pojavljuje neko brdo.

I iznad brda vidim ja željeznicu, ali ne vidim kako do nje ☺ međutim našao sam lako.

Stojim tu ko ona stvar, nema vlaka, nema ljudi, nekakva stanica jest, zora rudi dan se svetli, javljaju se prvi petli, mašina za kupovinu Fahren Karten (karte za vlak, alias voz)

ne funkcioniра, ja ne znam jel mogu kupiti kartu s obzirom da idem preko granice, da Švicarci imaju franke, a ovi eurinjose i tako zbumen gledam, upekle obje tetive na obje noge, ne mogu hodat od muke i trčanja uzbrdo, kad odjednom počinje se skupljati neka ekipica, i to masom Kinezi i Japanci, sa nekakvim glomaznim koferima, na nekakovom proputovanju kroz nešto. Ja zbumen stojim gledam, od dosade slikam sjenu lunatika u

Bad Belingenu ☺

Sjedam u vlak, dolazi konduktor, ja zbumjeno gledam, kazem «Basel» ona meni kaze «Draj ojro»(tri evra), a na mašini koja ne radi bilo je 3.30, reko, iju još je dobro i ispalo

☺

I stižem u Basel, a u Baselu prekrasan sunčan dan. Iz offica pogled na ulicu, a tamo voćarnica u starom dobrom evropskom maniru, na ulici, i iako se sve nešto pokušavamo organizirat protiv tradicija i to je kao seljački jer nam neki megamarketi nameću neku lažnu priču, švicarci nemaju taj problem.

Voća raznog, a i sojki koje ga kupuju, iako, budimo iskreni, nisu neke. Bar ne po mom nekom čejfu.

Kako je za to doba godine bilo nekako pretoplo, i dan je bio fantastičan, a i popunjeno turistima i poslovnim ljudima, Basel je bio interesantno živahan za razliku od onih tmurnih zimskih perioda.

A i cijeli grad je bio okičen, gradskim i kantonskim zastavama.

Kako se približavao Uskrs, izlozi i butici bili su ukrašenim raznoraznij jajima i kokoškama, a naravno, u zemlji čokolade nije ni onih čokoladnj jajonosaca i čokoladnih zecova nedostajalo ☺

Prije jednog od ručkova krenuo sam iz officea, pa se nešto zakompliciralo, pa sam morao čekati petnaestak minuta na kolegu, i zavalio sam se u novonamješteni kauč koji je neko namjestio u predvorju naše firme i par susjednih.

Ne znam, inače nisam ljubitelj modernih kaučeva kojima se vide nogare i pod, ali ovaj je bio nevjerljivo udoban, da sam zamalo i zadrijemao u istom ☺

Kad budem kupovao za neki svoj stan, razmislit ću o nekakvoj takvoj varijanti, za u predvorje ☺

Idući dan sam iz Bad Belingena krenuo ranije, da ne jurcam za vlakom, ali i sa punom ratnom spremom jer sam odsastančio šta sam imao, i kreće se to popodne za Zurich, gdje prenoćujem još jednu noć kako bi prvim jutarnjim avionom zapalio za Dubrovnik (naravno, iz Švice za HR leti jedan avion dnevno u tom razdoblju, pa oćeš nećeš, ideš njime.) Došao na onu istu stanicu, i isti DeJaVu ko prethodno jutro. Farhen Machinen nicht Arbajtn ☺ Stajanje sam ko ona stvar, nigdje nikog, odjednom žamor, skuplja se masa, kad ogledam se oko sebe... ni jednog Kineza/Japanca danas. Al bogumi danas sve crnci, jedan tamniji od drugog ☺ E reko, sve rođeni Švabovi ☺

U Baselu se više ništa pretjerano pametno nije desilo jer sam morao raditi, a švajcarac je požurio kući, nije mu bilo dobro ili šta ja znam više koja je bila priča, a ja sam oko 5 krenuo dalje put Zuricha. Konačno u grad, da konačno i ja vidim isti.

Izašao na Ciriškom kolodvoru, gledam lijevo, gledam desno, prilično zbumjen situacijim i nepoznanicom ☺

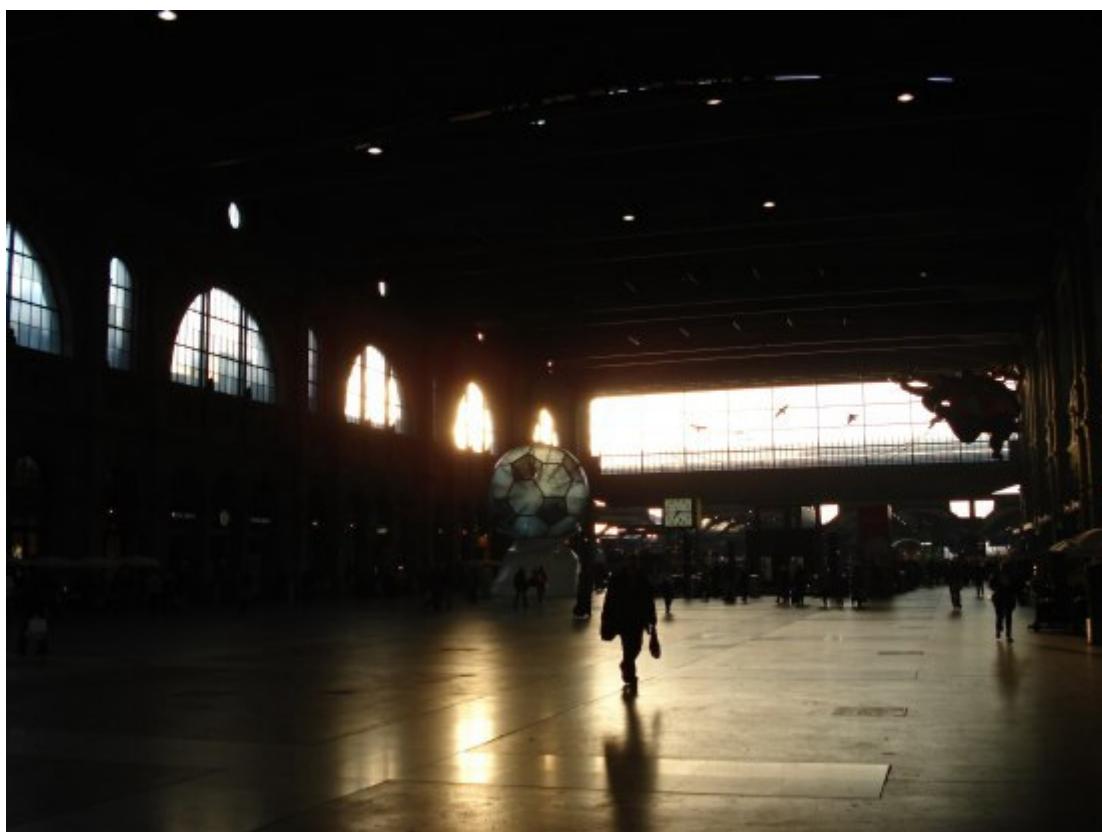
S jedne strane kolodvora nekakva katedrala, crkva, šta li je već

Sa druge strane Taxi stanica. I stanem tu gledam, čekam da mi se Nataša (ona Nataša iz jednog prethodnog reporta, koja je uslikana mobitelom i koja je na neku foru razumijela hrvatski komentar upućen njoj, a imala je Swiss pasoš u ruci) javi, pa da idemo nekamo u izvidnicu, kad li slušam razgovor 5torice taxista. Ide nekako ovako «Ma idi bre, šta me bole kurac što je on htio ? Ja radim svoj posao, sutra idem do Ženeve, a ti lepo da preuzmeš ovde čoveka....»

Reko, znači Srpski je službeni jezik taxista u Zurichu. Ajde jednan grad u kojem nije Turski ili Marokanski ☺ Slaveni Power ☺

Nazvala Nataša da sad stiže i da se ubacim unutra kod Meeting točke za grupe, da će se tamo pojaviti. Ulazim šetam po stanici, a tamo sve u onom predsvjetskoprvostenom tonu.

Kvalificirali se i Švicarci, pa nabacili tu veliku loptu, sa pričom, snimkom golova kroz kvalifikacije i slično.

Pojavila se tu negdje i Nataša i kaže idemo do hotela, ostavi stvari i idemo na večeru, rezervirala mjesto u nekom finom kineskom restorančiću.

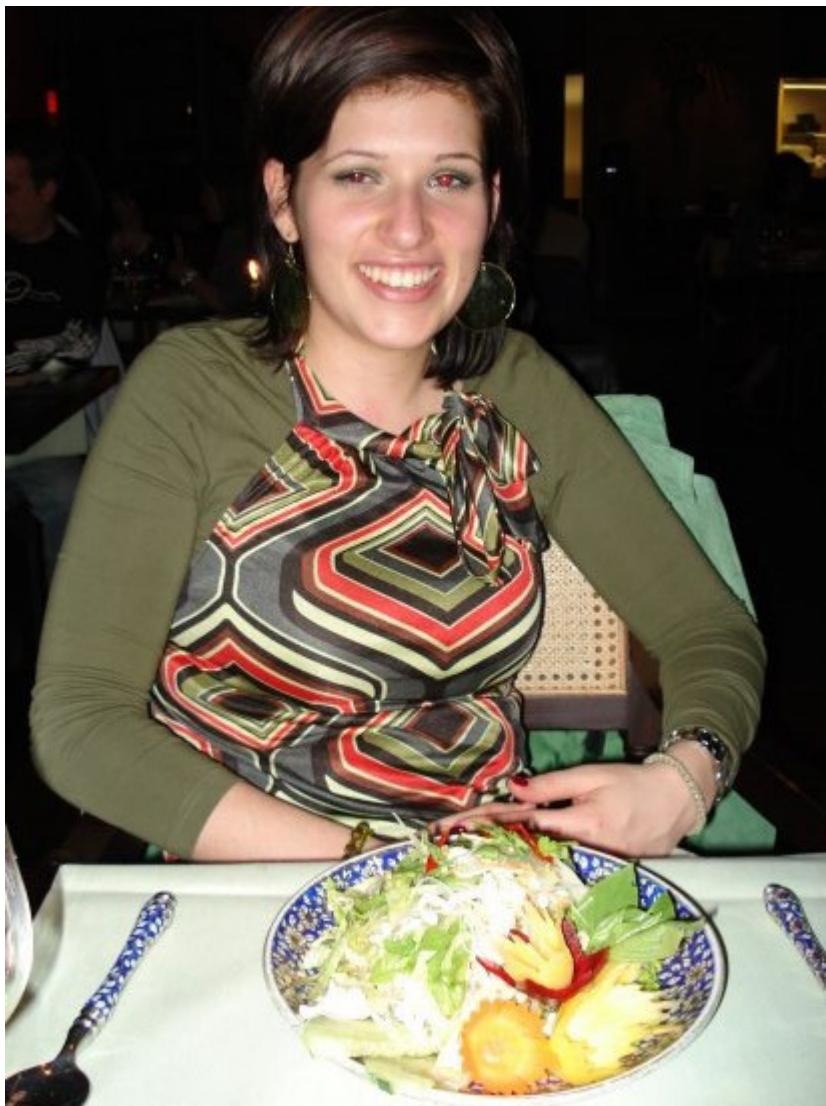
I dobro, odemo do Etapsa, ostavim ja torbake i palimo kod Kineza.

Dolazimo u jedan veliki hangar, koji je valjda nekoć davno bio nekakvo brodogradilište ili nešto tome slično, i u tome podijeljeni sektori i neki su trgovine, neki su restorani, ali ono baš se vidi da je stara ogromna zgradurina u koju valjda može stati oveći nosač aviona.

I tu s jedne strane ko iz ničega, pojave se neke 4 palmice, neki ukrasi i vrata, automatska

Vrata u carstvo kineske hrane ali i u restoran u kojem sam se prvo šokirao sa samom uslugom. Naime prvo Vas dočekaju na ulazu provjere jesu li rezervirani, pa Vas onda prebace na šank i tamo se popije pićence jer nije bilo mjesta i čekalo se da se oslobodi stol, a onda na stolovima do šanka, koji su niski i sjedi se skoro na podu, gledam, dolazi konobas sa ogromnim pladnjem na kojem je hrane za četvero ljudi, i prvo se izuva, pa se spušta se u čučanj, pa u klek, pa servira klečeći na podu. Gledam, ne kontam... Dobijam objašnjenje da im je čast da služe, ali moraju biti ispod razine glave gostiju kako bi bili posluga, nešto nalik na rob varijantu. Svašta sam vidio, ali ovako nešto još nisam ☺ Mi smo ubrzo dobili svoje mjesto, ali za normalnim stolom, gdje se normalno sjedi i kojeg poslužuju ženske, u tradicionalnim azijatskim haljama, uzimaju salvetu, namještaju nam, pale svijeće, nose menije... služe nas dvije istovremeno u početku. Drama ☺

Da ne iznosim u slikama cijeli meni, bilo je Springrola (Proljetnih roladica), juhice ljute, kojekakove mesine ☺ riže i salate, a onda smo se odlučili za desertić. E to je pak zaslužilo sliku ☺ Nekakav kokosov žele serviran sa ciklamom, interesantno dobrog okusa koji nisam u stanju opisati ☺

I naravno, kuglica sladoleda ☺ istookusna ☺

I tu je došlo vrijeme za odlazak na WC, a nastranih Azijata.... ne skontaš kolko su nastrani dok ne dođeš ovako u situaciju da ih vidiš ☺
U WCU, Kamasutra ☺ i prijedlozi za dobру zabavu ☺

Prvo ovakova Egzibicija iz muškog WCa, a onda sam Natašu poslao po još ☺

Dakle, ako niste bili maštoviti i imali ideju kako dekorirati vašu kućicu u cvijeću, sa prekrasnim motivima života, eto ☺

Prijedlog i predložak dajem Vam besplatno, pa ko voli nek izvoli ☺

Lagano je došlo i vrijeme za odlazak iz restorana i pogled na mjesto koje smo trebali dobiti, ali je sve bilo rezervirano, ja sam ubo nekakav praznični dan ili tako nešto, pa je restoran bio dupkom pun.

Inače jedan dio restorana je ograđen Akvarijem, pa se sjedi na samom akvariju (bazenu s ribicama) i ribetine plivaju okolo naokolo, a do stola se dolazi tako da se zakoraci preko toga ☺ Totalna fora! ☺

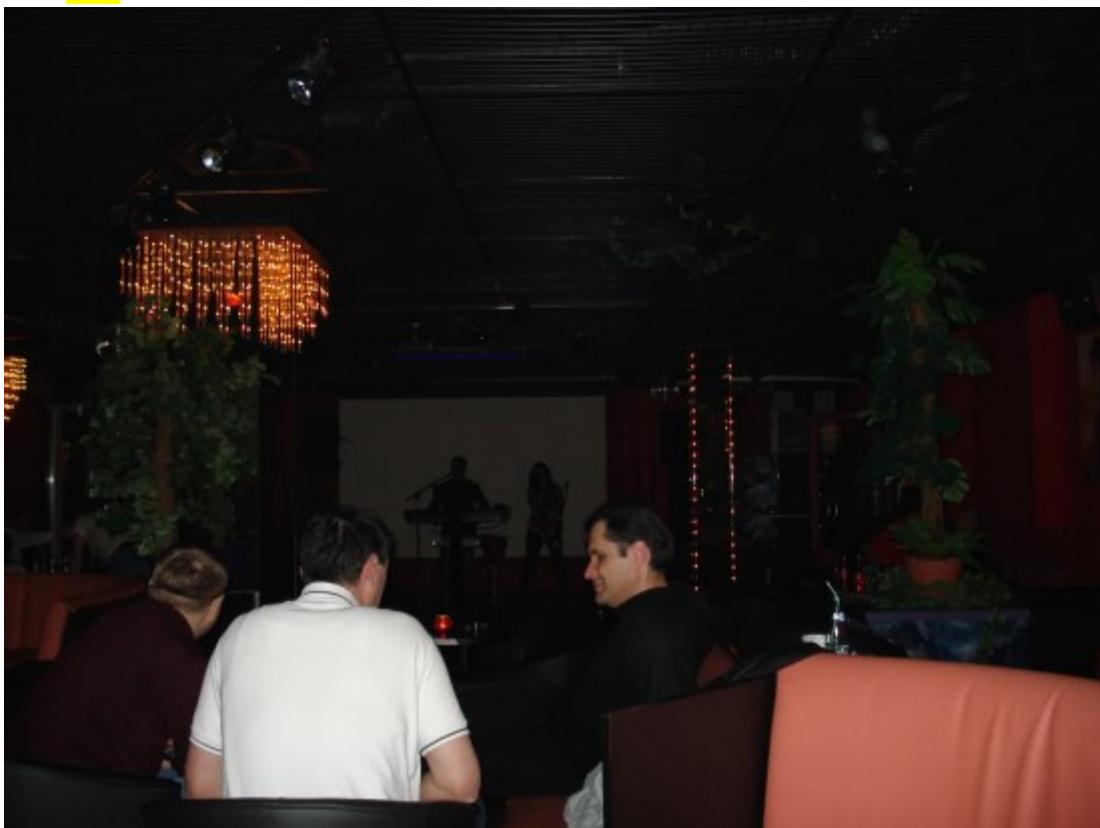
Nakon bazena krenuli smo na piće prvo u jednu kafanicu na nekom 6tom katu neke zgradice s koje bi trebao biti neki pogled, međutim tu se sakupilo toliko ljudi da se nije dalo disati, pa smo se odlučili da idemo nekud dalje...

U traganju za nečim dalje, meni pade na pamet da u Zurichu treba biti kojekakovih «Nostalgičnih» barova, pa sam predložio takovo nešto...

I naravno tako i bi ☺

Odlazimo u nešto što je preko dana restoran, a uveče je interesantna kafaničica, u kojoj nedugo nakon štp smo prisjeli u udobni separe, stiže konobarica, i ko da je sad stigla iz Beograda kaže: «Ćao, šta čete da popijete ?»

A muzikica.... Ruzmariiin već nosim na reveruu... jedino je krivo otpjevan pa je bilo, Ruzmairn Još nosim na reveru, al ajd... oprostili smo mu ☺

Nakon pićenca ili dva, lagano smo se dogovorili da pošto je meni avion bio oko 10, idemo ranom zorom na provožnju i šetnju kroz Zurich pa sve do Ciriškog jezera, da malo vidim ja i to. U međuvremenu sam otišao u svoj Etaps Hotel, i to je bio moj prvi susret sa Etapsom....

Jeftin, ali interesantan do bola ☺

Naime, sve u njemu (kasnije sam bio u Francuskoj i Njemačkoj u Etapsu, tamo je malo drugačije) je napravljeno iz jednog komada. Tako je WC komad plastike spojen sa zidom, podom, svime skupa, a isto tako je i kada-tuš ☺

Nema prozora, nema držača za stvari, vrata nemaju kvaku nego su fol ko na ormaru da se samo gurnu i to je to, a ručnik sam vješo na štangu od tuša ako se dobro sjećam ☺

WC je ista priča, ali je posebno interesantan jer je ono totalno iz jednog komada ☺
Ja sam se odvalio kad sam ga video, a čini mi se, da se na WCu čak moglo i zaključat

vrata ☺

Daljnje isčuđivanje sobom je bilo ni manje ni više što ista nema Umivaonik u sklpu kupatila ili WCa već eto, uz krevet u samoj sobi, a krevet je takođe priča za sebe ☺ Iznad glave je most/krevet na kat, za djecu ako dođe neki mlađi mračni par ili Vas pak dođe troje, a krevet krevet je veliki poput francuskog, ali je u biti samo izdignuta betonirana površina na koju je nabačen jogi i daska sa radijom montirana na zid, pa izgleda kao da je to stvarno krevet ☺

Uz to, na jednoj strani «kreveta na kat» nalazi se neonka postavljena okomito, i ona je jedino rasvijetno tijelo u sobi, ako ne računamo ono u kupatilu i wcu, i Televizor koji može poslužiti u iste svrhe ☺ Uz sve to skupa, kako je soba i cijeli hotel predviđen da

budejeftin i dostpan mladima koji nemaju para, a da budu opet u nekakvom centru, ima točno jednu jedinu utičnicu za spajanje čega god ☺

Tu sam naučio naravno da je potrebno nositi sa sobom mali priručni T utikač sa tri utičnice, ako želim puniti mobitel, radit na kompu i upaliti recimo televizor ☺

Još jedan od folova koje nisam do sad sreo nigdje osim u Zurichu je, nazovimo je «kuća hotela». Naime, ogromna zgrada, klasično socijalistično komunističko neinventivne gradnje, (kao da ju je neki stari Jugonostalgičar dizajnirao) podjeljena je u 4 komada, od jednog kuta pa do pola zgrade sa svake strane, i to su 4 hotela.

Jedan je Etaps, i soba je 48 Eura, drugi je Ibis i soba je 78 Eura, i još dva kojima se ne sjećam imena ni broja, ali su išli na 128 eura i 158 eura noć. ☺ Za svakog po nešto samo treba obići oko zgrade ☺

Iduće jutro, bilo je po planu, extremno rano ustajanje i ne baš puno sna, a onda lagana vožnjica gradom .

Prvo smo se provezli kroz židovski dio grada, kojih u Zurichu ima mnogo i žive svojim tradicionalnim načinom života, pa nije čudno kad ugledate ljude u visokim cilindrima, ili sa kojekakovim motanjima po glavi ☺ ili bradurinom do pupka. Ne to nisu slušatelji ZZ topa, to su židovčići koji šeću Zurichom ☺

Osim brade i Cilindra, ima i varijanta sa extra šubarom.

Nađe se tu i pokoja stara interesantna zgrada, a da budem iskren ovu sam slikao sa nekom namjerom, ali sam do danas zaboravio što je. Morat će doušnika u Zurichu zamoliti da mi javi o čemu se tu radi ☺

Negdje malo prije te zgrade zaustavili smo se u trgovini, i taman uboli 3 minute do otvaranja (8) pa smo kupili nekih peciva raznih za doručak na Ciriškom jezercetu. A ono kroasani s čokoladom (Croisant), pa obični, pa pereci vaki, pa naki, pa sa bučinim (tikvinim) sjemenkama, pa sa ovim, pa sa onim ☺ ne može čovjek odlučiti što jesti, od tolikog izbora, pa smo pokupovali dve vrećice peciva, raznih... mislim da se to još jede kod Nataše kolko ih je bilo ☺

I malo po malo, došli smo do tog Jezerceta.

A jezerceeeee, milina... ljudovi čiste travu, usisavaju grančice i opuške, pseću kaku, joggeri trčkaraju, ljudi šeću pse... ko da nije rana zora, ko da nije hladno, i ko da nemaju pametnija posla ☺

Prekrasan sunčani dan pa smo nakon doručka prošetali uz jedan dio jezera....

A tamo... Nastrani Švicarci (Alijas Švajcarci) imaju statuu žene koja sunča sise. E pa sad, nek mi neko kaže, mi balkanci ovakovi ili onakovi, a šta je ovo ? Nit je nudistička plaža, niti je ljeto ☺ a sise reklamiraju..... eeee, a mi kao turizam, a sise nema ni za ljek na nasim plazama, a ono što ima to je posljednji pokušaj da se privuče pažnju ☺

Normalno, ko što već naglasih, Džukele se šeću, ili gazde šeću njih ☺

Sem Džukela i joggera, nadje se tu štošta, interesantnih kipića, i patki i ptica i cvijeća i svega ☺

Najinteresantniji mi je bio «rezervat» u kojem su patke, ali su zatvoreni da ih se može hraniti ☺ Nekako mi nije jasno kako patka ne moze preletit tih metar ograde ali dobro ☺

A patke se pojavljuju na fontani, kipovima.. svugdje ☺

REPORTS:

04-2006
Bad Belingen-Basel-Zurich ☺

Uglavnom, nakon patkica i šetnjica po parku, došlo je vrijeme za odlazak, pa sam zapalio na aerodrom, ovaj put ne Taxijem, ne Busom, ne Vlakom nego privatnim vozačem ☺

A nakon toga, put pod noge, Švica je bila hladna i kad sam odlazio, a bogumi od onda nisam ni prolazio... šteta, mogo bi baš.

I to je to za ovaj put, kako je krenulo još ču stići sve i napisati ☺

Do nekog drugog zaostalog reporta, do nekih drugih gradova i nekih drugih priča, lijep pozdrav. ☺

Ljubi Vas Balky.

